உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

# சித்தாந்தம்.

தொகுதி எ.] 1918ஆ மார்ச்சுமீ . [பகுதி ௩.

## சாந்தோக்யோபநிஷத்து.

### ஆறாவது பிரபாடகம்.

#### கண்டம் ௧௩.

பிதா—ஒரு உப்புக்கட்டியை ஒரு பாத்திரத்திலிட்டு வைத்துக் காலையில் கொண்டுவா வென்றனர்

புத்திரன்—அங்ஙனமே செய்துகொண்டு வந்தனர்.

பிதா—பாத்திரத்திலிட்ட உப்பினை யெடு.

புத்திரன்—கையிலொன்றும் அகப்படவில்லை.

பிதா—நீரைக்குடித்துப் பார்.

புத்திரன்—உப்பாயிருக்கிறது,

பிதா—அடியிலுள்ள நீரைக்குடி,

புத்திரன்—அதுவு முப்பாயிருக்கிறது.

மெய்கண்ட சாத்திரம் பதினான்கு மூலம் விலை அணா ௪.

பிதா — இங்குவா.

புத்திரன் — வந்தேன்.

பிதா — நீரில உப்பு எக்காலத்து முள்ளது. எங்ஙனம் நீரில் உப்பு மறைந்திருக்கிறதோ அங்ஙனமே சத்து அணுப்பிரமாணமாக எல்லாவஸ்துகளிடத்துமிருக்கிறது. அதுவே சத்தியம் அதுவே ஆத்மா (பரமாத்துமா)· அதுவே நீ (சிவோகம்பாவனையில)

கண்டம் கச.

கந்தாரதேயத்தில் வாழுமொருவனது கண்ணைக்கட்டி, கரங்களைக் கட்டி யழைத்துவந்து ஒரு வனத்தில் விட்டுவிட, அவன எவ்விடத்தும் போகாது கதறுகையில், ஒருவன் வந்து கட்டவிழ்த்துவிட உடனே தன் தேயததை விசாரித்துக்கொண் டடைவன்.

அதுபோல (ஆத்துமா) சத்தினிடமிருந்து ஆணவத்திற் கட்டுப்பட்டு த்தேகாரண்ணியத்தை யடைந்து திகைத்திருக்கையில், ஆசாரியன் ஆணவ பந்தத்தை நீக்கிவிடச் சாதனங்களை விசாரித்துக்கொண்டநுஷ்டித்துச் சத்தினை யடைவன.

கண்டம் கரு

மரணவஸ்தைபடுகிற ஒருவனை அவன் சுற்றத்தினர் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு, நான் தெரியுமா? நான் தெரியுமா? எனக்கேட்க, எதுவரையில வாக்கு, மனதிலும், மனது பிராணனிலும், பிராணன் ஒளியிலும், ஒளி பரமான்மாவிலும் அடைகிறதில்லையோ! அதுவரையில் நீ தெரியும், நீ தெரியுமென்கிறான், பிறகு ஒன்றும தெரியவில்லை யென்கிறான்.

கண்டம் கசு.

ஒருவனை இராஜசேவர்கள் பிடித்துவந்தார்கள். இவர்கள் அவர்களை நோக்கி இவன் என்ன செய்தானென்றனர். இவன் திருடினனென்றனன். அவன திருடவில்லை யென்றனன. அங்ஙனமாகில் ஒரு இருப்புக்கோடரியை நெருப்பில் காயச்சி இவன் கையில் கொடுங்கள் இவன் திருடியிருந்

செய்யுளிலக்கணம் விலை அணா ௨

தால் அது இவன் கையைச் சுடும். திருடாதிருந்தால் கை சுடாது என்றனர். அதுபோலப் பிரமஞானியாக விருந்தால் சத்தியிடமடைந்து விடுகிறான் (அல்லாதவன் திரும்பி விடுகிறான்.)

## ஏழாவது பிரபாடகம்.

ஒரு காலத்தில் நாரதர் சனற்குமாரரிடம் சென்று எனக்கு அத்யயநம் சொல்லிவையென்றனர். அதற்கவர் உனக்குத் தெரிந்ததைச்சொல் பின்னர் உனக்குத் தெரியாததைச் சொல்லுகிறேனென்றனர்.

நாரதர், எனக்கு நான்குவேதம், இதிகாசம், புராணம், வியாகரணம், கல்பம், இராசிகணித் சாஸ்திரம், தைவசாஸ்திரம், நீதிசாஸ்திரம், தர்க்க சாஸ்திரம், ஏகாயநம்,தேவவித்தை, பூதவித்தை, க்ஷத்ரவித்தை, நட்சத்திரவித்தை, சர்ப்பவித்தை, கந்தர்வவித்தை இவை யனைத்திலும் அத்யயநம் உண்டு.

இவ்வளவும் தெரிந்து நான் மந்திரவித்தாயிருக்கிறேன். ஆத்மவித்தாகவிருக்கவில்லை. ஆத்மவித்தையே சோகத்தைக் கடக்குமெனத் தங்கள் போன்ற பெரியர் சொல்லுகின்றனர். ஆகலின் சோகத்தைத்தாண்டும் வித்தையினைப் போதிப்பீராக வென்றனர்.

மணவ்ழகு.

## நீதி.

‘ பிர்திவியாம்த்ரீணிரத்நாநி
அந்நமாபஸ்ஸுபாஷிதம்
அஸுகோரத்நபாஷாணே
ரத்நஸப்ஞோவிதீர்த்தகா. ”

உலகில் மூன்றே உயர்ந்த இரத்தினங்களுண்டு. அவை யெவையெனின் ? முதலாவது இரத்தினம் அன்னம், இரண்டாவது இரத்தினம் நீர், மூன்றாவது இரத்தினம் முகமலுடன் அன்புடன் பேசும் சொல. மற்ற இரத்தினங்கள் கல்லுருவாயிருக்கும. இரத்தினங்கள் சௌக்கியத்தை தாராதாகையால் அவைகட்கு இரத்தினமென்ற பெயர் அவலமாம்.

---

தாயுமான சுவாமி பாடல் மெய்கண்ட விருத்தியுரை ரூபா 3—8—0

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

# அவாவறுத்தல்.

——:O:——

அவா என்பதே பசுக்களின் (சீவன்) பிறவிக்குவித்து, என்பதினையும், அவாவற்றவரே பற்றற்றோ ரென்பதினையும் அவாவொழித்தவர்க்கே துன்பமில்லை யென்பதினையும் இடையறாத வின்பத்தை யநுபவிக்க வேண்டின் அவாவினை யொழித்தல் வேண்டுமென்பதினையும்; "அவா வென்ப வெல்லாவுயிர்க்கும் ..............பிறப்பீனும் வித்து," எனவும், "அற்றவ ரென்பா ரவாவற்றார்" எனவும், "அவாவில்லார்க்கில்லாகுந் துன்பம்" எனவும், "இன்பமிடையறா தீண்டுமவா வென்னும்—துன்பத்துட்டுன்பங் கெடின்" எனவும், எழுதியுள்ள திருக்குறளாலறிகிறோம். "இச்சை வித்து" எனப் பட்டினத்துச்சுவாமிகளும் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருக்கின்றார்.

அத்தனை வலிமையுற்ற அவாவின் தன்மையினைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம். அவா-ஆசை- இச்சையென்பன ஓர்பொருட் சொற்களாம்.

நாம் ஒரு பொருளைப்பற்றி, புலன்வாயிலாய ஒரு "எண்ணம்" எண்ணுகிறோம். புலன்முகத்த தாயறிந்த பொருளை, அடையவோ, பார்க்கவோ, கேட்கவோ, முகரவோ, தொட்டுணரவோ, இன்னும் எவ்வகையாலும் அநுபவிக்கவோ எண்ணுகிறோம். இவ்வெண்ணமே ஆசைக்கு அடிப்படையாகும் ஒழிப்பதற்குரிய பருவமும் மிதுவே.

மனத்தில் எண்ணிய பொருளைப்பற்றி நினைத்து, அதை அடிக்கடி "நினைப்பி"றுக் கொண்டுவருகிறோம். ஆகவே, எண்ணத்திற்கு அடுத்த படி நினைப்பு என்னும் காரியமாம். இந்நினைப்பு "எண்ணிய" பொருளை அடைவதற்கே பெரும்பான்மை ஏற்படுவதுண்டென்கிறார்கள். எண்ணத்தின் சார்பே நினைப்பென்னலாம்.

பகவத்கீதார்த்த பஞ்சகம் விலை அணா—1.

இச்சினைப்பு அதிகரித்து முதிர்ச்சிபெறின், அதனை "விருப்பம்" என்று கூறலாம். அதாவது, எண்ணி நினைத்த பொருளை அடைய விரும்புதலாம.

இவ்விருப்பம் மிகுதிப்படின், அதுவே அவா—(ஆசை—இச்சை) என்றுரைக்கப்படுவதாம். 'இவ்வாசையை யுடையவன் அகிலலோகத்திற்கும் அடிமை யென்னப்படும் இழி நிலைமையை யடைகின்றான். இவ்வாசையுடையவனுக்கே எண்ணியபொருளை அடைவதற்கேற்ற முயற்சியாதியவைகள் (நன்முயற்சியோ தீயமுயற்சியோ) புலப்படுகின்றன.

ஆசை வைத்த பொருளை யடைவதற்குச் சிறிது துன்பமுண்டாவதாயிருந்தாலும் அப்பொருள் சுலபத்திற் கிடைக்கப்படாததாயிருப்பினும், ஆசை தடித்து முற்றி "மோகம்" என்ற பெயரை யடைகிறது. மோகம், அறிவை மழுக்கி, மனதைத் தன்வயப்படுத்தி, பொறி புலன் கரணங்களை இயக்கி, தொழில் நடத்த வாரம்பித்து ஆன்மாக்களை இடர்க்குழியின் வீழ்த்தி விடுகிறது.

எண்ணம் உதித்தபோழ்தே "இப்பொருளின் தன்மை எப்படி? இப்பொருளால் நாமடையும் நன்மை தீமைகளின் அளவென்ன? இதனை யடையும் மார்க்கம் சுலபத்திற் கிடைக்கக்கூடியதா? என்பன வாதியவினாக்களாற் பரிசோதித்து "தீமை" என்னப்படுமவைகளை மனத்தில் எண்ணாமல், (எண்ணம் என்னும் செய்கை உண்டான பொழுதே) ஒழித்துவிடவேண்டும். இதுவே நச்சுமரத்தின் விதையை நாசமாக்குதலொக்கும். இதுவன்றி ஆசை-மோகம் என்னும் பெரிய பருவம் வரையில் எண்ணத்தினைப் பலப்படுத்திவிடின் பின்னர் இன்னலையே விளைவிக்கும் என்பது துணிபு.

இனி, தண்ணீரானது மதுவுடன் சிறிதளவு கலக்கப்பட்டால் "மது" வெனவும், பாலுடன் சிறிதளவு கலக்கப்பட்டால் "பால்" எனவும் கூறப்படுவது போலவே, மேற்கூறிய எண்ணம்..........மோகமென்பவைகளை, பிரபஞ்ச விஷயத்திற் செலுத்தினாற் "பற்று" எனவும், அரனடி மலரிற் செலுத்தினால "ஞானம்" எனவும், சொல்லலாம்—சொல்லவேண்டும். "மங்கையர்கள் யோனிமிசை வைத்திருக்குமாசைதனைப்—பங்குசெய்து நூற்றிலொரு பங்கெடுத்துக்-கங்கைமதி—வேணியரன் பாதாரவிந்தத்தில் வைத்தக்கால்—காணலாம் காணாக்கதி" என்பது ஆன்றோர் வாக்கேயன்றோ"

முழுமுதற்கடவுளாம் "சிவபெருமானது" திருவடியை அடையவேண்டுமென்னும் எண்ணமுண்டாகி, அவ்வெண்ணம் இடையறாமல் மனத்துள் நினைப்பாயிருந்து, அந்நினைவு முற்றி விருப்பமாகி, அது முதிர்ந்து, (ஆசை) அவா வாக மாறி, மோகமாய முற்றினால் அதை "பத்தி—தியானம்—ஞானம" ஆதியவைகளெனவும், அதன் பயன் சிவபரஞ்சுடரின் திருவடியில் இன்பத்தை யனுபவிப்பதாகிய முத்தியெனவும் நாம் கொள்ள வேண்டும்.

"பற்றுக" பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு, என்பதினைத் தள்ளாது, கொள்ளவும் உள்ளமையாவெல்க. பரமசிவத்தைப் பத்தியுடன் பணிவோமாகவும்

K S ஆறுமுகம்,
போர்டுஸ்கூல் மாஸ்டர்,
வேலாயுதம்பாளையம்,
தாராபுரம்.

---

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

# ஸ்ரீராமருக்கு 129-தேவிமார்.

சகல ஜனங்களையும் காப்பாற்றுவதின் பொருட்டு அவதரித்த ஸ்ரீராமமூர்த்திக்கு லட்சுமி சொரூபமாகிய சீதாதேவிமாத்திரம் தேவியா? அல்லது வேறு பத்தினிமார்களு மிருந்தார்களா? என்னும் விஷயத்தைப் பற்றி விசாரிக்கலாம்.

ஸ்ரீமத் ராமாயணம் பாலகாண்டம் 73-வது சர்க்கத்தில் சீதா தேவியின் பாணிக்கிரஹணம் ஸ்ரீராமரால் செய்யப்பட்டதென்ன வால்மீகி ரிஷியினால் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப்போல், வேறு ஸ்திரீகளின பாணிக்கிரஹணம் அவரால் செய்யப்பட்டதென்று அயோத்தியாகாண்டம் முதலான

காண்டங்களில் சொல்லப்படவில்லை. இராமநாமங்களில் சீதாபதி ஜானகிபதி, முதலானசப்தங்களிருக்கின்றனவன்றி வேறுதேவி நாமமில்லை. ஸ்ரீராமசகஸ்திர நாமத்தில் "ஏகபத்நி விரதன்" என்று கூறப்படுகிறது. இராமாயணத்தில் சில சந்தர்ப்பங்களில(ஸ்ரீராமா)தேவி விஷய ப்ரயோகங்களில் பஹுவசனம் (பன்மை) ஆகக் கூறப்பட்டிருப்பினும் மரியாதைக்காக வால்மீகரிஷியினால் பஹுவசனம் (பன்மை) உபயோகப்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய சீதாபிராட்டியாரைத் தவிர வேறு தேவிமார்களும் உண்டு என்பதை விளக்குவதற்காக அல்லவென்று வியாக்கியான கர்த்தர்கள் எடுத்தோதியிருக்கிறார்கள்; ஆனதால் சீதா தேவியார் ஒருவரே தேவி என்று நிச்சயிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

அப்படியிருப்பினும் ஸ்ரீராமபிரானுக்குச் சீதையைத்தவிர வேறுதேவிமார்களும் உண்டு என்பதற்குச் சில உதாரணங்களும், மேற்கூறியவற்றிற்குச் சமாதானமும் இருக்கிறது.

இராவணன் முதலான ராக்ஷஸர்களின் நாசத்துக்கு முக்கிய ஹேதுவாக இருந்த சீதாதேவியின், விவாகத்தைப்பற்றி மாத்திரம் வால்மீக ராமாயணம் கூறிற்று. வேறு தேவிமார்களின் விவாகத்தைப் பற்றி "தௌர்வாச ராமாயணம்" முதலிய கிரந்தங்கள் அந்தந்த இடங்களில் கூறுகின்றன.

அசுவமேதயாகம் செய்பவருக்கு மூன்று பெண்சாதிகள் அவசியமாயிருக்கவேண்டியது. யாகம் செய்விப்பவர்களின் பத்தினிகள் அவரவர்களின் கிரியைகளுக்கு ஒத்து. மஹிஷி, பரிவிருத்தி வாவாதா என்றும் பெயர்களுடன் தனித்தனியாய் விவரிக்க வேண்டியதென்று வேதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதேமாதிரியாகப் பாலகாண்டத்தில் அசுவமேதயாகத்தைப்பற்றிச் சொல்லும் 14-வது ஸர்க்கத்தில் கௌசலியை முதலானவர்கள் மஹிஷி முதலான சப்தங்களால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதே மாதிரியாய் ஸ்ரீராமரால் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட அசுவமேத யாகங்களில் அவருக்கு மூன்று பத்தினிகள் இருந்திருக்கவேண்டியது. மேலும் பிரமாண்ட புராணம், வால்மீக சரித்திரம், தௌர்வாச ராமாயணம் முதலான கிரந்தங்களில் அவ்வவ்விடங்களில் சீதாதேவியின் விவாகத்தின் பின் அவளுடைய அநுமதியைப்பெற்று, பூ, நீளா, விமலை முதலான உத்தம ராஜகன்னிகைகளின் பாணிக்கிரஹணம், ஸ்ரீராமபிரானால் செய்யப்பட்டதென்று தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவைகட்கு ஆதாரமான வசனங்களைக் கொடுக்கிறேன்.

துர்வாச ராமாயணத்தில்;—சுலோகம் "கோசலோ பாருமர்தச்ச மகதச்சித்ரபூஷண, யுதாஜித்கேகயா தீசோ. காசிராதப் ரதாதன: கோசலன், பாருமர்தன், மாகதன், சித்ரபூஷணன், யுதாஜித்து, கேகயாதீசன், காசிராதன், பிரதாநன் முதலான எட்டு அரசர்கள், நல்ல லக்ஷணங்களோடு கூடியவர்களாயும், சர்வாபரண சம்பன்னர்களாயும், ஸ்ரீராமரிடத்தில் மோஹத்தை யுடையவர்களாயும், அவர்கள் பிறந்தகாலத்தில் ஸ்ரீராமருக்கு வேண்டுமென்று கேட்கப்பட்டவர்களாயுமான,

பாஞ்சராத்திராகமம், பத்மஸம்ஹிதை.

சீதா சிதம் நசங்காசா, பூமிர் நீளா மஹாயசா,
விமலோத் கர்ஷிணீ ஞான க்ரியாயோக பிதாசலா,
ப்ர்ஹுசக்தித தேசானு. துக்ரஹா குளசிபலா
சாந்திஸ்ஸரஸ்வதி ப்ரீதி, ரதிகாந்தி ப்ரபாவதி
பத்ரா சுபத்ரா விஜயா, ப்ரஜ்ஞாகாநதிர் தயாமதி,
மஹீபலா மதுமதி, பதராங்கி பதமினிஹ்யுஷா
லாஜ்ஜாப்ரபாஸா வஸுதா ரேவதி சுபலாகலா
இத்யாதி புண்ய நாரீணும், நவவிம சோத்தரம் சதம்.

சீதை, பூ, நீளை, விமலை, உத்கரிஷிணி, ஞானக்கிரியை, யோகை, ப்ர்ஹுசர்தி, சுக்கிரை, குலவிமலை, சாந்தி, சரஸ்வதி, ப்ரீதி, ரதி, காந்தி, ப்ரபாவதி, பததிரை, சுபத்திரை, விஜயை, ப்ரஜ்ஞானை, தயைமதி, மஹீ, பலை, மதுமதி, பத்ராங்கி, பதுமினி, உஷை, லஜ்ஜை, பிரபாவ வசுதை, ரேவதி, சுபலை, கலை முதலான 129-புண்ணிய மாதர்களை அதாவது ஒவ்வொரு அரசனும் 16-பெண்கள் வீதம் 8-பேரும் 128-மாதர்களைக் கொடுத்தார்கள். அப்பெண்களை ஸ்ரீராமரானவர், வசிஷ்டர் வாமதேவர் முதலான ரிஷிகளின் சந்நிதானத்தில் அக்கினி சாக்ஷியாகச் சீதாபிராட்டியாரின் அநுமதியின் பேரில் விவாகம்செய்துகொண்டு ஏகபத்னிவிரதனுய இருந்தாரென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் ஸ்ரீராமருக்கு அநேக ஸ்திரீகள் உண்டென்று நிர்மானிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. தவிரவும் பிரஹ்மாண்ட புராணத்தில் பிரமநாரத சம்வாதத்தில் ஆறு பெண்சாதிகளோடு கூடினவனும், பத்மநாபனுவும், சதுர்புஜனுயுமிருக்கிற ஸ்ரீராமனை என்று சொல்லிப்பட் டிருப்பதானது முறகூறிய துர்வாச ராமாயணத்துக்கு ஒத்திருக்கிறது.

---

சைவாகமப்பிரமாண்யம் விலை அணா—12.

பிரமாண்ட புராணத்தின் வசனத்தில் 'ஸ்ரீபூநீளா' என்பதில் ஸ்ரீ என்று சொல்லியிருப்பதானது லட்சுமிசொரூபிணியாகிய சீதையைக் குறிக்கிறது. பூ, நீளா, சப்தத்தால் கோசலாதி ராஜாக்களால் கொடுக்கப்பட்ட பெண்களைக் குறிக்கிறது. சத சப்தம் 100-பெண்சாதிகளென்கிற லட்சணையினால் 129-என்பதைக் குறிக்கிறது என்று அறிந்துகொள்ளவேண்டும். அன்றியும் வால்மீகி சரித்திரத்தில் "பந்துக்களாயும் தெற்குத் திக்கில் இருக்கப்பட்டவர்களாயும் பந்துத்வத்தைக் கொண்டாடுபவர்களாயுமிருக்கிற கோசலாதி ராஜாக்கள் தங்கள் தங்கள் பெண்களை ஸ்ரீராமருக்குக் கொடுத்தார்கள்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் ஸ்காந்தத்தில பிரமகண்டத்தில் பிரம்மாவைப் பார்த்துப் பகவான் சொன்னதாவது "பூமியில் தசரத சக்கிரவர்த்தியிடம் நான் ஜனிக்கப்போகிறேன் விசுவாமித்திரருடைய யாக சம்ரக்ஷணைசெய்து, அகலிகை சாபவிமோசனம்செய்து மிதிலா நகரத்தில் தநுர்பங்கம்செய்து, சீதையைப் பாணிக்கிரஹணம்செய்து அயோத்திக்கு இராமனாக வரப்போகிறேன். பிறகு பூமி நீளா முதலான 128-பெண்களை அக்னி சாக்ஷியாய் பாணிக்கிரஹணம் செய்யப்போகிறேன்." என்றிருப்பதுமன்றி 'அஷ்டாவிம்சோத்தரம் கன்யா, சதம் சோதவாஹனம்ச' என்று சொல்லியிருப்பதால் ஸ்ரீராமருக்குச் சீதையுடன் 129-ஸ்திரீகளென்று தெரிகிறது. இராமருக்கு அநேக ஸ்திரீகள் உண்டென்பதற்கு ஆதாரமான வசனங்கள் பிரமகண்டத்தில, சிவரஹஸ்யத்தில் பிரம விஷ்ணு சம்வாதத்திலும், அகஸ்திய ராமாயணத்திலும், வாசிஷ்ட ராமாயணத்திலும் இருக்கின்றன.

ஆனால் ஏகபத்நிவிரதன் என ஸ்ரீராமருக்கு ஒரு பெயர் இருப்பதால் ஒரே பெண்சாதியுடன் கூடினவரென்று மேற்படி புராண வசனங்களுக்கு விரோதமாக சிலர் அர்த்தம் செய்கிறார்கள் அப்படிச் செய்வது பிசகு. ஏக என்கிற பதத்துக்கு முக்கிய என்ற அர்த்தம் இருப்பதால் முக்கிய ஸ்திரீகளோடு (அதாவது கலியாணம் செய்துகொண்ட ஸ்திரீகளோடு) கூடினவரென்று அர்த்தம் செய்யவேண்டியது. இப்படிச் சொல்வதானது மேற்கண்ட புராண வசனங்களுக்கும், வால்மீகி ரிஷியினால் இராமாயணத்தில் பல இடங்களில் அநேக ஸ்திரீகள் உண்டென்று விளக்கக்கூடிய பல வாக்கியங்களை உபயோகிக்கப்பட்டிருப்பதற்கும் ஒத்து இருக்கிறது.

**விவேக திவாகரன்.**

---

திருத்தொண்டர் வெண்பா (திருத்துருத்தமா த்தமிட்டன) விலை அணா—1.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

# வேதாகமங்களின்

# முப்பொருட்டுணிவு ஒன்றே.

---

தொகுதி - 7 - பகுதி - 2 - பக்கம் - 47 - தொடர்ச்சி.

இனி எகான்மவாதஞ் சாதிப்பான் வந்த எந்த ஆசிரியர் கூறும் எக்கநூலும் அந்நூலினுண்மைப்பொருளாம் திரிபதார்த்தங்களுடைய காலத்திரையத்து முள்ளதெனக்கூறும் அருணூலாம் வேதசிவாகமங்களைப் பின்பற்றி வாழ்பவர்களாஞ் சைவசித்தாந்திகட்கே சாதகமாகிய பொருள்களைத்தருவதனறி விரோதம் பயக்குமென்பதில்லையாம், அதனையாக்கியோர் கருத்தோடு மாறுபட்ட பொருளை யதுதானே பயந்து நிற்பதை யநுபவமுடையாரறியக் கிடத்தலின்.

இனி வேதத்திற் காணப்படு மொவ்வொரு வசனமும் அவ்வசனத்தினுண்மைப்பொருளாந் திரிபதார்த்த நிட்சயத்தையே விளக்குவதாம், அவ்வசனங்கட் கவர்கொண்ட திரிவுணர்ச்சியாங்கருத்தும் அவர் கொள்கையுமே விரோதமனறி அவர் சொல்லும் ஒவ்வொரு வசனமும் திரிபதார்த்த நிட்சயமுடையார்க்கே பரமசாதகமெனக. இவ்வுண்மைகளை யெல்லாந் தன்னுளடக்கி யிலகும் வைதிக சைவசித்தாந்தத்தின பெருமை நோக்கியே "அயர்வறச் சென்னியில் வைத்த ராசாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிக சைவமழகி தந்தோ" என்றும், "அந்தோ வீதநிசயம் இச்சமயம் போலின்று— இதுவன்றித்தாயகம் வேறில்லை யில்லை" என்றும், "சைவசமயமே சமயம் சமயாதீ தப்பழம் பொருளைக்கைவந்திடவே மன்றுள் வெளிகாட்டுமிந்தக் கருத்தைவிட்டுப் பொய்வந்துழலுஞ்சமய நெறிபுகுத வேண்டாம்" என்றும், "தெய்வஞ்சிவமே சிவனருள் சமயஞ் சைவஞ்சிவத்தோடு சம்பந்தமென்றான்" என்றும், "சைவத்தின்மேற் சமயமுமதிற சார்சிவமாந் தெய்வத்தின்மேற் றெய்வமில்லெனு நான்மறை" என்பதாதி பிரமாணங்களைச் சிவாநுபவச் செல்வர்கள் திருவாய மலர்ந்தருளினர்.

---

மணவழகு சரித்திரம் (படத்துடன்) விலை அணா—4.

"விரிவிலாவறிவினார்கள் வேறொருசமயஞ்செய்து எரிவினாற் சொன்னாரேனு மெம்பிரார்க்கேறதாகும்." என்றும், "யாதொரு தெய்வங்கொண்டீர் அத்தெய்வமாகி யாங்கே மாதொருபாகனார் தாம் வருவர்" எனபதாதி சப்பிரமாணங்களையே பிரமாணமாகக் கொண்டுவாழுஞ் சைவ சித்தாந்திகளாகிய நமக்கு விரோதம் பயக்கும் ஓர் மதமும் ஓர் நூலும் எங்ஙனந்தோன்றவில்லை. தோன்றுமெனபதும் அது சிவத்துக்கன்றிப் பரத்துவமுண்டேல் சித்தாந்த நெதிக்கு மேனெறியுண்டாம். என்பதுபோல்வதே யாமென்பதும், உணரவேண்டும்.

அங்ஙனமாயின் விரோதம்பயபபதாய அவைகளை நம்மாசிரியர் கடிவேண்டிய செற்றுக்களின் அவரவர்கள் தத்தம் மளவைகளைக்கடந்து விவகரிக்கு மவசவ்யங்களிற சிக்கிப் பரிபாகிகள் மயங்காவண்ணம் அதனுண்மையை யுணர்த்தவலகையாலுணர்த்திச் சைவ சமயத்தினேற்றம் பிரகாசிக்கச் செய்தனரே அன்றி வேறில்லை என்பதும் சைவ சமயத்தையே யடையும் உத்தம பரிபாகிகளாகவே எல்லா வான்மாவு மெக்காலத்திலிருக்கமுடியாதாதலால் எல்லாப் பரிபாகமுமுடைய ஆன்மாக்களின்பொருட்டு வேதாகமவரம்பினுள்ளிட்ட எல்லா மதங்களும் நிலைத்திருக்கவேண்டியதே எல்லாம்வல்ல விறைவன் திருக்குறிப்பெனபதும் எவ்வெம்மதத்தர் கூறுமுடிவும் பிருதிவி தத்துவமுதல் நாத தத்துவமிருக்கக்கிடந்த தத்துவங்களொவ்வொன்றின் இலயமாகுடவகைத் தெரிந்து இந்த நிலைவரை வந்தார்களே இனி தத்துவாதீத நெறியாஞ் சைவ சித்தாந்த நிலைக்கணைய்து முன்மைபின்பமென்றடைவார்களென்னுங் கருணையைத் திருவுள்ளத்தடைத்தே நம்பெருமக்கள் அந்நிய மதத்தினிலையின் பூர்வபக்கமும் சிவமத நிலையின் சித்தாந்தமுஞ் சாதித்துள்ளார்கள் அன்றி, சித்தாந்தத்துக்கு இல்லாத ஏற்றத்தைப் புதிதாகச்சாதித்து அந்நிய மதத்துக்கில்லாத தாழ்வை யுண்டுபண்ணினார்களென்பதில்லை என்பதும் அங்ஙனம் பூர்வபக்கம் பண்ணுங்காற் பெறப்படுங் கண்டனங்களுங் கருணையே காரணமாமன்றி வீண்பொறாமை காரணமன்று எனபதும் பூர்வபுண்யத்தால் உண்மை நிலையாஞ் சைவநிலை என்பதை யுணரவரினும் நாந்துவலா கொண்ட கொள்கைக்கும் இதுவரை சத்தியமா யெண்ணியிருந்த நிலைக்கு மறுதலையாகவா சித்தாந்த நெறி பேணுகிறது என வரும் "பிடித்ததையே சாதிக்கும் பேராணவத்தை யடித்துத் தூரத்துவதென்றையா பராபரமே" என்னும் அருமருந்தருந்தி ஆணவ மலவலியினுபாதியை நீக்கவேண்டும் என்பதும் உணரவேண்டும்.

இதுவரை யான்கூறிவந்தது நம்பெருமக்களாக்காக்குக் கூறிவைத்துள்ள சேமவைப்பின் வேறே என்பதும் இனி யான் கூறவிருப்பது மவ்வணமேயாமென்பதும் இவ்வுண்மை உள்ளவாறு உணரவருங்கால் இதனைச் சொன்னேம் இதனை எழுதினோம் என்று முதலைகளால் விழுங்கப்படோமென்பதும் உணரவேண்டும். "தன்பெருமை யென்னுமை தற்போதமே யிழத்தல், பின்பெருமை யாஞ்சகத்தை வேண்டாமை—தனபா, துடலைத் தினம்பதித்த லோகுகு சிவத்தொல் நல்நடலைப் பிறப்பொழியு நாள்" என்னுந் திருவெண்பாவி னுரைவுரையைச் சிந்தித்து அதனிலக்கணத்திற் சிறிது குறைபிலும் பூர்த்திசெய்து எல்லாம்வல்ல இறைவன் திருவருட்குப் பாத்திரராயச் சுவான்மார்க்களுமாக வேண்டுமென்னும் பரமதருமத்தைக் கைக்கொண்டும் அதனைக் சாவான்மார்க்களுமாக வேண்டுமென்றென்னுமாறும் அதனை யிக்கழகத்திற் கூடிய பெரியோர்கள் சன்னிதானத்தில் விண்ணப்பிக்குமாறும் வழிவிட்ட புண்ணியத்தின பலனைககூட்டி யுபகரிக்கும் அதககரனைக் தாதா பொன்னடியை யனவர்தரு சிந்திக்க வென்னுமாசைமாத்திரமுடையேன். இதுகாறுங் கூறிவந்த விஷயங்களில் பல வழுக்கள் காணப்படுதல் இயல்பேயாம ஆயினும், சுத்தம் மதமோ குதலை மொழியினகமகிழும் பிதா மாதா போன்று கல்லாவொருவன் சொல்லாயினுமென்னென்னுமுண்மை கண்டாரியாருஞ் சந்தோஷமடைவரென்னுமாசையினடியாகவே யிவ்வெழுதுமாறு திருவருள் செய்ததென்றெண்ணுகின்றேன்,

உருவின் அழகுடையார் நாவென்ன அழகு என்பதே யழகாம் கற்று வல்லுனரே கல்லாவொருவனெனக் கழறல்தக்கதாம் உருவின் என்போன்றார் நாவென்னவழகு என்பது போல்வதே இயல்பிற் கல்லாத நான கல்லாவொருவன சொல்லாமெனறது ஆயினுந் தொடங்கிய விஷயம் திரிபதார்த்த நிட்சயமே முப்பொருளுண்மை என்பதே இதற்குப் போதிய தாமமாயினும் வேதத்தின் துணிவு பிரமம் ஒன்றுதானென்றும் ஆகமத்தின் துணிவு மூன்றுதானென்றும் வியக்தமாய வழங்கலால் அவ்விரண்டின் துணிவு மொன்றே என்னும் பொருள் பெயராலும் விளங்கவேண்டுமென்னுமாசையே "வேதாகமங்களின முப்பொருட்டுணிவு ஒன்றே" என்னும் நாமமிடும்படி செய்தது.

நானடையவேண்டிய எல்லா நலமும் அடையவும் அடியேன் மேன்மேலுப்பிரவாதத்தின் முயல்வு மாசீர்வதிக்குமாறு பெரியோரனைவர்க்கும் விண்ணப்பித்துக் கொள்கின்றேன். சுபம்! சுபம்!!

மெய்கண்ட தேசிகன திருவடி வாழ்க.

தி. சு. சீனியா பிள்ளை,

சைவப்பிரகாச சபை, விருதுப்பட்டி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

# சமயம்.

---

சமயங்கள் பஞ்சபூத முதலிய தத்துவ சமூகங்களையும் ஆன்மாவை யும் இவை யொழிந்த திருமால் முதலிய தேவ சமூகங்களையும் பிரமேய மாகக்கொண்டிருப்பனவே யாம். அவையனைத்தும் தவிர்த்துச் சொன்மாத்தி ரையானே நிற்பதன்று. ஆகவே அவ்வச்சமயங்களாற் பிரதிபாதிக் கப்படும் பூத முதலியவைகட்கு எவ்வளவு ஆற்றலுள்ளனவோ அவ்வாற்ற லளவினதாகவே நிலைபெறுமென்பது திண்ணம்.

2. எடுத்துக்கொண்ட சமயம் சைவம். இது சிவசம்பந்தமுடை யது. அச்சிவம் எவ்வளவு ஆற்றலுடையதோ அவ்வளவு ஆற்றலுடையதுஞ் சைவ சமயமும் என்பது தானே போதரும்.

3 இனி அச்சிவத்தினது ஆற்றல் யாதெனின் "அறுவகைச் சமயத் தோர்க்கும் அவ்வவர் பொருளாய் வேறாங்குறியது வுடைத்தாய் வேதாக மங்களின் குறியிறந்தங் கறிவினில் அருளான் மன்னியம்மையோடப்ப னாகிச் செறிவொழியாது நின்ற சிவம்" என்னும் திருவிருத்தத்திற் காணப் படும் பொருளாற்றலுடையது.

அஃதென்னையெனின் தனித்தனி அறுவகைப்பட்ட முப்புறச் சமயங் களினின்று கொண்டு அவற்றுள்ளும் பலவேறு வகைப்பட ஆராய்ந்துரைக் கின்ற அவரவர்கொண்ட முதற்பொருளாய், அஃதேபோல் பாடாணவாத முதலிய அகச்சமயிகட்கு அருவம் அருவுருவம் உருவம் என்னுந் தடத்தக் குறியே குறியாகவுடைத்தாய், சித்தாந்த சைவர்க்கு அத்தடத்தக்குறியே யன்றி வேதாகமங்களின் கருத்திற் கதீதமாய் உயிர்க்குயிராய், உயிர்கட் கெல்லாம் அம்மையப்பனாய் எங்கணும் எக்காலத்தும் செறிந்து வியாபக மாய் நிற்பதுவே யாம்.

முப்புறச் சமயிகளாற் கொள்ளப்படும் பொருளாயும் அகச்சமயிக ளாற் கொள்ளப்படும் தடத்தக்குறியாயும் நிற்கும் என்றதனால் ஒன்றாயும் சித்தாந்த சைவர்க்கு வேதாகமங்களின் கருத்துக் கதீதமாயென்றதனால்

வேறாயும் உயிர்க்குயிராய் அம்மையப்பனாய் எங்ஙனும் எக்காலத்துஞ் செறிந்து வியாபகமாய் நிற்பதொன்றாதலான் உடனாயும் விளங்குவதாகிய அத்வைதார்த்த இலக்கணமும் உடையதாம். மேற்கூறிய ஆற்றலும் இவ்வத்வைதார்த்த விலக்கணமும் முடையது சைவமென்க.

4 வேதாகமங்கள் தமது கருத்துக்கதீதமாய விளங்கும் பரமான்மாவாகிய பரசிவத்தைப் பசுவாகிய ஆன்மாக்கள் குறித்து உணர்தற்குப் பாசம், பசு, பதி என மூன்று குறிகளைக் கூறியுள்ளன. அவை கூறிய குறிகளின்வழியே சென்று அக்குறிகட்கதீதமாகிய பரசிவத்தைக் கண்டு அதனைத்தன்னுட்கொண்டது சித்தாந்த சைவசமயம் ஆகலின் சைவ சமயமே ஆற்றலுடையதென்க. இவ்வாற்றலைக் கொள்ளப்பெறாதன ஏனைச் சமயங்கள்.

என்னையெனின் பாசகாரியங்களையே ஆன்மாவாகவும் பரமான்மாவாகவுங்கொண்டு பசுவையும் பசுபதியையும் இழந்த சமயங்களாகவும், பசுவையே பரமான்மாவாகிய பரசிவமாகக்கொண்டு பாசத்தையும் பதியையும் இழந்த சமயங்களாகவும், பரசிவத்தின் தடத்தக்குறிப்புள்ளனவே கொண்டு சொரூப விலக்கணத்தை யிழந்த சமயங்களாகவும் நிற்பனவாம் முப்புறச் சமயங்களும் அகச்சமயமு மென்க

இங்ஙனமான தலைதடுமாற்றத்திற்குக் காரணம் யாதெனின், முப்பொருளையும் வேதாகமங்கள் கூறியவாறே அநாதி நித்தியமாகக்கொள்ளப்பெறு தொழிந்தமையினாலேயாம்.

5. இனிச்சைவம் அத்வைதார்த்தம் உடைத்தென்பது எங்ஙனமெனின், சித்தாந்த சைவம் ஒழித்து ஒழிந்த ஏனைச் சமயங்களெல்லாம் சித்தாந்த சைவத்தாற் கூறப்படும் பாசத்தையே பொருளாகவும், பசுவையே பொருளாகவும் பதியின் தடத்த வுருவதனையே பொருளாகவும் கோடலின் சித்தாந்த சைவமாகிய சமயம் அவையேயா (எல்லாச்சமயங்களேயா)ய், சித்தாந்த சைவத்தின் சொரூப விலக்கணத்தை நோக்குழி அது ஏனைச்சமயங்கட்கு இன்மையான் தானேயா(வேறா)ய், வேதாகமங்களின் கருத்துக்கதீதமாய்க் காணப்படும் சொரூபவிலக்கண முணரப்பெற்றார் அறிவின்மயமாய் விளங்கும் சித்தாந்த சைவத்துக்கே ஏனைச்சமயங்களெல்லாம் புறப்புறமும் புறமும் அகப்புறமுமே யன்றி மறுதலன்றுக்கின்மையான் தானே யவை

யே யா(உடனு)ய் நிற்பதாகக் காணப்படுதலின் சைவ சமயமே அத்வைதார்த்த இலக்கணமு முடையதென்க. ஆகலின் இச்சித்தாந்த சைவத்தை அத்வைத சமயமென்றுங் கூறுவர் பெரியோர். எல்லாச் சமயங்களையும் புறமென்று ஒருங்கே ஒழிக்காது புறபுறம் புறம் அகப்புறம அகம் என வகுத்துத் தழுவிக்கூறியவா றென்னையெனின், சித்தாந்த சைவத்திற்குத் தலைவாய பரசிவம் சிற்றறிவுடைய வுயிர்கள் வினைமாய நீர்த்து உய்யும் வண்ணம் இரக்கங்கொண்டு பணித்தனவாகிய ஒழுக்க முதலிய பணிகள் எல்லாச்சமயிகளும் தத்தம் அறிவுக்கேற்றவாறு கைக்கொண்டொழுகலின் அவற்றின் றாறுதிகளை நோக்கி அங்ஙனம் வகுக்கப்பட்டதெனக.

ஒழுக்க முதலிய பணிகளாவன:—ஒழுக்கம், அன்பு, அருள், ஆசாரம், உபசாரம், உறவு, சீலம், வழுக்கிலாத்தவம், தானங்கள், வந்தித்தல், வணங்கல், வாய்மை, அழுக்கிலாத்துறவு, அடக்கம், அறிவு, அர்ச்சித்தல் இப்பதினாறுமாம்.

இப்பதினாறும் பாசவுண்மையான் பசுவுண்மையும், அப்பசுவுண்மையான் பதியுண்மையும், அப்பதியுண்மையான் அப்பதியின் சொருப விலக்கணமும் உணராது உய்யும்வகை யுடைய வுண்மைச் சைவர்க்குப் பயன்படுமேயன்றி ஏனையோர்க்கும் பயன்படுமாறில்லை ஆயினும மேலே காட்டிய சிவபிரான் எங்கணும் செறிவொழியாது நிற்கும் வியாபகப்பொருளாகலின் அவனது கருணையாகிய சத்தி, எல்லாச் சமயங்களிடத்தும் வியாபகமாய் நின்று ஒழுக்க முதலிய பணிகளை அவரவரறிவுக்கேற்றவாறு கைக்கொள்ளும்வண்ணம் உள்ளின்றுணர்த்தி அவ்வழியின் ஒழுகச்செய்யுமென்க.

இதனால் இங்ஙனங்கூறிய பதினாறும் இவைபோல் வனபிறவும் சைவ சமயத்துக்கே உண்மையாமென்றும் ஏனைச்சமயங்கட் கவ்வாறின்றென்றும் அறியக்கிடக்கின்றமை காண்க.

இதுகாறுங் கூறிவந்த நியாயத்தால் சைவம் தனக்கு மேலொரு பொருளுளதென்று கூற இல்லாததும் வியாபகப்பொருளா யுள்ளதுமான சிவத்தையே தலைமையாகக் கொண்டதெனவும், அதனால் சைவமே சித்தாந்தமா (முடிவா)ன சமயமெனவும் ஏனைச்சமயங்களெல்லாம் வியாபகமாகிய சிவத்தினிடத்தில வியாத்தமாயும் வியாபபியமாயுமுள்ள பொருள்களையே தலைமையாகக்கொண்ட தெனவும், அதனால் ஏனைச்சமயங்களெல்லாம் பூர்வ பக்ஷமான சமயங்களெனவும், பூர்வபக்ஷ மில்வழி சித்தாந்தம்

வெளிப்படா வாகலான் சைவ சமயம் அத்வைதாரத்தத்தால் எல்லாச் சமயங்களையும் இகழாது அங்கமாகக் கொண்டுதான பிரகாசிப்பதெனவும் உணரக்கிடக்கின்றமை காண்க.

இனி இரண்டாம் பத்தியிற் கூறியபடி தெய்வத்தினளவே யன்றி அவ்வச்சமயங்களை உத்தாரணம் பண்ணவருகின்ற ஆசாரியர்களுக்குள்ள அருட்பிரகாசம் எவ்வளவோ அவ்வளவுக்கேற்ற வன்மையாலும், அவ்வருட்பிரகாசத்தைக்கொண்டு அவர்கள் முக்காலத்துக்கும், அநுமானம் ஆகமம் பிரத்தியக்ஷம் என்னும் மூவகைப் பிரமாணங்கட்கும், சுருதி யுக்தி அநுபவம் என்னும் மூன்றினுக்கும் மாறுகோளில்லாமலும், விரோதமில்லாமலும் எடுத்துக்கூறும் ஞானதிறத்தாலும் சமயம் நிலைபெறுமென்க.

இனி அருட்பிரகாசத்தின் அளவையாவது-நட்சத்திரப் பிரகாசம்போலும், தீபப்பிரகாசம்போலும், சந்திரப்பிரகாசம்போலும், சூரியப்பிரகாசம்போலும் பிரகாசிக்கும் அளவினையுடைத்தாய்ப் பிரகாசிப்பதென்க.

இனி சாத்திரமாவது-பாச காரியங்களாகச் சொல்லப்பட்ட தத்துவ சமூகங்களாகிய பிரபஞ்ச இலக்கண முழுவதையும், ஆன்ம இலக்கண முழுவதையும், பரமான்மாவாகிய பதி இலக்கண முழுவதையும் அறியவும், அவை யிற்றை அறிவதற்கு வேண்டும் சாதனங்களையும், அச்சாதனங்களால் அடையவரும் பயன்களையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் காட்ட வல்ல திறமென்க,

இனி, மேலே கூறிய பிரகாசத்தினளவாக சமயங்கள் பிரகாசிக்கும் வகை எத்திறமெனின்:—நக்ஷத்திரங்கள் பிரகாச முடைத்தாய்க் காணப்படுவனவே யன்றி அந்தப் பிரகாசத்தால் ஒரு பொருளையும் தெற்றென அறிவதற்கில்லாமைபோல் ஒரு பொருளையும் விளக்க அறியாது சமயம் சமயம் என்று சொல்லும் சொல்மாத்திரையான பிரகாசிக்கும் சமயங்கள் பல.

வளர்ந்து தேய்ந்து பின் தோன்றுஞ் சந்திரனைப்போல் பிரபஞ்சம் ஒன்றுளதென்றும், உயிர்கள் உள என்றும், கடவுள் ஒருவன் உளனென்றும் பேசிவருவதுபோல் பேசி முடிவுரை கூற வருமிடத்தில் உயிர்களும் போய கடவுளும் போய அஃதாவது அவ்விரண்டுபொருளும் உளவென்ப

Sivajnana Siddhiyar Rs. 3—0—0

தற்குரிய பிரமாணங்களும் இலக்கணங்களும தேய்ந்து தேய்ந்து பிரபஞ்சம் ஒன்றே உளதாய் நிற்கப்பெற்றும், அஃதேபோல் பிரபஞ்சமும் கடவுளும்போய் (தேய்ந்து தேய்ந்து) உயிர்கள் ஒன்றே உளவாய் நிற்கப்பெற்றும், பிரபஞ்சம் உயிர்கள் கடவுள் என்ற அம்மூன்றும்போய் (தேய்ந்து தேய்ந்து) இம்மூன்றுக்கும் வேறாய் நிர்விகாரமாய் நிராமயமாய்ப் பிரகாசிப்பதாகிய பிரமம் ஒன்றுளது அந்தப் பிரமத்தினிடத்தில் தோன்றுவா சகத்துக்களாகிய அவை இரஜ்ஜு சர்ப்பம்போலும், சுக்திகா ரஜிதம்போலும், ஸ்தாணு புருஷனைப்போலும் கற்பிதப்பொருளாமென்று யாவையும் பொய்யாக்கி நான் என்றெழுந்த அகங்காரமே பிரமம் என்று வாய்ப்பறை சாற்றித்திரியும் சமயங்கள் பல. தீபப்பிரகாசம்போல் பரம் உயிர் சகம் என்னும் மூன்றினிலக்கணங்கள் தத்தம் சிற்றறிவுக்கேற்றவாறு விளங்கிய விளக்கங்கொண்டு பேசும் சமயங்கள் பல.

இங்ஙனம் கூறிவந்த முறைப்படி சிற்றொளியுடையனவாய்ப் பிரகாசிக்கும் நக்ஷத்திரம் பிரகாசம்போலு மன்றும், வளர்ந்தும் தேய்ந்தும் பின் அமாவாசை திதியில் தோன்றுதபோகும் ஒளியினையுடைய சந்திரப்பிரகாசம்போலு மன்றும், சிற்சில இடங்களிலிருந்து அங்கங்குள்ள சிற்சில பொருள்களைக் காட்டும் தீபப்பிரகாசம்போலு மன்றும், எங்கும் பரந்திருக்கும் இருளையோட்டுவதாய், இருளை என்றும் அறியாததாய், இருள் வசப்பட்டிருந்த எல்லாம் பொருளையும் விளக்குவதாய், அவரவர்களுக்குள்ள ஞானக்கிரியைகளுக்கேற்றவாறு அறியவேண்டியவற்றை அறியவும், செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யவுமாய்ச் செய்து என்றுந் திரியாத இயல்பினையுடைத்தானதாய்ப் பிரகாசிக்கும் சூரியனைப்போலும் திறமுடைய சமயம் சைவ சமயம் ஒன்றே.

அன்றியும் சைவம் என்னும் சொல் அமங்கலங்களைப்போக்கி மங்கலங்களைக் கொடுப்பது என்னும் பொருள் தருதலான் இருளைப்போக்க அறியாது அவ்விருளோடு கலந்து அமங்கலமாய்ப் பிரகாசிக்கும் நக்ஷத்திரம் சந்திரன் தீப முதலியனபோலப் பிரகாசிக்கும் அமங்கலமொழிந்து, சூரியன் உதயமானவழி அச்சூரியன் நக்ஷத்திர முதலானவைகளை ஓர் முதலாய்ப் பிரகாசிக்கும் செயலைச் செய்யவொட்டாமலும் ஒழிந்துபோம்படியும் செய்யாமலும், உள்ளனவென்னும் சொல்லளவாயும், காணுங்காட்சியளவையானும் இருக்கச்செய்வதுபோல் புறச்சமயங்களெல்லாம் அவரவரது பரிபாகத்தனவாய்ப் பிரகாசிக்கும் அறிவுக்கேற்றவாறு ஆங்காங்குப்பிர

காசிக்கத்திருக்கச்செய்து தான் அவைகளில் அடங்காது எங்கும் சுயம்பிரகாசமாய்ப் பிரகாசிக்கும் மங்கலத்தை யுடைத்தென்க

இவ்வாறு புறச்சமயங்களை அப்பிரகாசப்படுத்தி அகச்சமயப் பேரொளியாய்த் தோன்றும் சித்தாந்த சைவமாகிய இச்சமயத்தில் யாவர் கூடுவரெனின், எண்ணிறந்த பிறவிகளை எடுத்தெடுத்து அவைகளால் இளைப்புத் தோன்றி, அது தோன்றிய நிலையாலே இருவினை யொப்பும் மலபரிபாகமும் உண்டாய், இனிப் பிறவாநெறி கூட வருவதாகிய ஓர் தவப்பிறப்பு வரப்பெற்றவரே கூடுவரென்க.

அங்ஙனங் கூடப்பெற்றார்க்கு, சிவனெனும் நாமந் தனக்கேயுடையவனாய், உலகுக்கெல்லாம் அம்மையப்பனாய் விளங்கும் இறைவன் தன்னையும, ஆன்மாவையும் விளக்கி, பின்னர் இறைவனாகிய தனபால் ஆன்மாவாகிய அவன் அடிமை குலையாது சிவமாய் நிற்கு நிலையினைப் பிரகாசமாய் உணருமாறு செயயவல்ல அருள் நூலெனப்படும் சிவஞானபோத நூலையும், சிவமாக்கிய பின்னர் அவ்வான்மாவுக்குப் பாசப்பொருள்கள் சிவனையே தனக்கு உடைமையென்னும் பொருளை விளக்கி உடைமையாகிய அப்பாசங்களான் சிவானந்தாநுபவத்தை அநுபவிக்கச் செய்யவல்ல அன்பு நூலெனப்படும் பெரிய புராண நூலையும் அநுக்கிரகஞ் செயதிருக்கின்றனர். ஆகலின் பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்ற அவாவும் சிவாபிமானிகள் விபரீதவுணர்ச்சியை விட்டு அருணூலெனப்படும் சிவஞானபோத நூலைக்கேட்கு முறையானே கேட்டுச் சிந்திக்கு முறையானே சிந்தித்து மேறகூறியவாறு சிவமாந்தன்மையைச் செயயவல்ல அருளுண்மையைத் தெளிதல்வேண்டும். அங்ஙனம் தெளிந்த பின்னர் அவ்வருட் குருவைக்கொண்டு நாம இறைவனுக்கு அடிமையாயுள்ளோம் என்னும உண்மையைக்கண்டு அடிமையாயிருக்கின்ற நம்மால இதுகாறும் ஆளப்பட்டனவாகிய பாசபதார்த்தங்களெல்லாம் நமதென்றெண்ணி யன்றோ, பிறப்பிறப்பிலாழ்ந்து துன்பக்கரை காணாது அலைந்து கொண்டோம். அப்பாசபதார்த்தங்களெல்லாம் நம்மையடிமையாகவுடைய இறைவனது உடைமை. இனி அவ்வுடைமையை நாம் அவனுடைமையாக்கி அவனது பணியில நிறகச்செய்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் செயயாதொழிவோமாயின் நாம் சிவாநந்தக கரைகாணுமா றென்னை என்று மனமுருகி அவனுடைமை யாக்குவதில் அவாமிக்கும். பெரியபுராணமாகிய அன்புநூலை ஒருநெறிய மனமுடையவராய உயத்துணோக்கி அந்நூலிற் காணப்படும் நெறியே நன்னெறியெனக் கடைப்பிடித்துப் பாசபதார்த்தங்களையெல்லாம் அவனுடைமையாக்கி அவனால் ஆளச்செய்து

அதுவே நிட்டையைக் கொண்டு இன்புற்றுச் சிவானுபூதிமான்களாய் வாழ்தல் வேண்டுமென்க.

இவ்வுண்மையை உணரவே ஆன்றோர்கள் அவ்விருவகை நூலுள் அருணூலை முன்கேட்டும் பின் சிந்தித்துந் தெளிந்தாலன்றி அன்புநூலால் நிட்டை கூடுதல் கூடாதாகலான் சிவஞானபோத நூலைக் கேட்டலாவைக் கெளிதாகப் பன்னிரண்டு சூத்திர ரூபமாக முதனூலென வெளியாக்கினர். பின்னர் ஐயவுணர்வுக்கிடனின்றிச் சிந்தித்தலுக்கெளிதாகச் சிவஞானசித்தியென்று வழிநூலை வெளியாக்கினர். அதன்பின்னர் தெளிந்து நிட்டை கூடுவதற்கெளிதாகச் சிவப்பிரகாசமெனச் சார்பு நூலை வெளியாக்கினர். அஃதேபோல் அன்பு நூலாகிய திருத்தொண்டத்தொகையை முதனூலாகவும் திருத்தொண்டர் அந்தாதியை வழிநூலாகவும் பெரிய புராணத்தைச் சார்பு நூலாகவும் வெளியாக்கினர். இங்ஙனம் அருள் நூல் முதல் வழி சார்பென மூன்றாகவும் அஃதேபோல் அன்பு நூல் மூன்றாகவும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றமையான் சைவாபிமானிகளாயுள்ளார் தாம்தாம் சொல்லத் தொடங்கும் விஷயங்களாகிய பிரமேயங்களுக்கு மேலே சொல்[illegible] இருநூலையுமே பிரமாணங்களாகக் கொண்டு விவகரித்தல் வேண்டு[illegible] யன்றி அவ்வளவினைக்கடந்துபேசின் அப்பிரமாணமாக முடியும் என்ப[illegible] கண்கூடாக அறியத்தக்கது. அடிமைத்தன்மையுடைய ஆன்மாவை அடிமைகுலையாது சிவமாக்குவது அருளால் என்னும் உண்மையைச் சிவஞானபோதத்தால் காணலாமது எங்ஙனமெனின், பயனியல் கூறுமுகத்தின் பாசக்ஷயம் பண்ணுமாறுணர்த்துதலென்றும் பரமேஸ்வரனது ஸ்ரீபாதங்களை அணையுமாறுணர்த்துதலென்றுங் கூறி இறுதியில் அசிந்திதனாய் நின்றபதியைச் சிந்திதனாகக் கண்டு வழிபடுமாறுணர்த்துதலென்றுங் கூறப்பட்டிருக்குமுண்மையால் காண்க.

அஃதாவது பாசக்ஷயம் பண்ணுதலும் பரமேஸ்வரனது ஸ்ரீபாதங்களை அணைதலும் அசிந்திதனாய் நின்றபதியை சிந்திதனாய்க்காணுதலும் அருளன்றி ஆமாறில்லையென்பது சித்தாந்தமாகலின் சிவமாக்குவது அருளாலென்றும், ஸ்ரீபாதங்களை யணைதல் என்று கூறுமிடத்து பத்தியினால் மறவாதேத்த அவனது ஸ்ரீபாதத்தையணையும் என்றதனானும், சிந்திதனாய்க்கண்டு, வழிபடுமாறுணர்த்துதல் என்று கூறுமிடத்துச் சிவபக்தர்களோடிணங்குக, பக்தர்தந் திருவேடத்தையும் சிவாலயத்தையும் பரமேஸ்வரனெனக்கண்டு வழிபடுக என்றதனானும் ஆன்மா அடிமையினின்றும் குலையாததன்மை வெளிப்படலால் அடிமைக் குலையாது சிவமாக்குவது என்றதென்க.

௰-௧௧-௧௨-சூத்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள பயன்களில் முதலின் பாசக்ஷயம்பண்ணுமாறும் இறுதியில் சிவாலயத்தையும் திருவேடத்தையும் சிவனெனக்கண்டு வழிபடுமாறும் வெளிப்படலால் அவ்வாதியந்தமாகியஇரண்டும் அன்பின்றிக் கூடாதாகலான் அவ்வன்பின் திறமுடைய பெரிய புராணத்தை அன்பு நூலெனப்பட்டது. ஆகவே பெரிய புராணத்துட் கூறப்பட்டுள்ள அன்புநெறி கைகூடவே சிவஞானபோத முதலிய சித்தாந்த நூல்கள் உண்டாயினவென்பது திண்ணம்.

(இன்னும் வரும்.)

**கா. ஏ. ஆலாலசுந்தரம் பிள்ளை.**

சித்தாந்தபோத ரத்னாகரம்.

---

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

# தீவினை யச்சம்.

—:o:—

தீவினையச்சமாவது பாவச் செயல்களை மனம் வாக்குக் காயங்களாற் செய்ய அஞ்சுதலாம். அவற்றுள் மனத்தாற் செய்யப்படும் பாவங்கள் வஞ்சகம், அழுக்காறு, கோபம், செய்நன்றி மறத்தல் முதலியனவாம். வாக்காற் செய்யப்படும் பாவங்கள் பொய், கோள், கடுஞ்சொல், மித்திர பேதம் முதலியனவாம். காயத்தாற் செய்யப்படும் பாவங்கள், கொலை, மாமிசம்புசித்தல், வியபிசாரம், மதுபானம், களவு, பொய், சூது முதலியனவாம்.

நல்வினை செய்தவர்களுக்கு மோட்ச வின்பமும், தீவினை செய்தவர்களுக்கு நிரயதுன்பமும் எய்துமென்பது எச்சமயத்தாராலும் மறுக்கொணாத சத்தியம். இத்தன்மைகளை யாவருமுணர்ந்திருந்தும், மிகச் சிலரே பவ நெறிகளை யகற்றி நன்னெறிகளைக் கடைப்பிடித்தொழுகுவர் ஏனையர்கள் மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை யென்னும் மூவாசை

களால் சிந்தைமயங்கி உலப்பற்ற தீவினைகளை யீட்டி யிடர்ப்படுவர். பெரியோர்கள் தமக்குச் சகித்தற்கரிய அல்லல்கள் வரினும், நல்வினைகளையே அநவரதமுஞ் செய்துவருவர். தீவினைகளை மனச்சாட்சியைக் கைவிட்டு மறந்தும் புரியார். நாம் மும்மலங்களினாலும் பிணிக்கப்பட்டவர்களாதலினால், தீவினைகளை யறவேயொழித்து, நல்வினைகளையே செய்ய வல்லவர்களல்லேம். ஆயினும் நாம் அவ்வித அந்தகாரத்துள் மூழ்கிக்கிடக்கும் கேவலநிலைமைக்கு அஞ்சி, ஆன்ம நாயகராகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளில் இடையறாத அன்புவைத்து அவர் பணிசெய்து கிடப்போமாயின் பாவம் நம்மை யொருபோதும் அணுகாது.

சிலர் உலகத்திலே தீவினை செய்வோர் அட்ட ஐஸ்வரியங்களும் பெற்று வாழுதலையும், நல்வினைசெய்வோர் நல்குரவெய்தி நலிவடைவதையுங்கண்டு, நல்வினை தீவினைகளால் பாவபுண்ணியங்கள் உண்டாகின்றன என்பது சுத்தப்பொய யெனக்கூறிச் சிறிதுமஞ்சாது எண்ணிறந்த பாவங்களை யியற்றிவருகின்றாகள். ஆன்மகோடிகளைப் பந்தித்துநின்று இயக்கும் சஞ்சிதம், பிராரத்துவம், ஆகாமியம என்னும் கன்மங்களின் இலக்கணகளை அறியாதவர்களே இவ்வாறுகூறி யிடர்ப்படுவர். மேறகூறிய கன்மங்களின பாகுபாடுகளினாலேயே மனிதர்களுக்கு இம்மையிலே சுக துக்கங்களுண்டாகின்றன. வேறு சிலர் ஒருவன்செய்யும் நல்வினையின் அளவும் தீவினையின் அளவும் சமமாயிருந்தால், அதுவே இருவினையொப்பு என மயங்கிக்கூறுவர். இருவினையொப்பாவது நல்வினையின் பயனாகிய இன்பத்தில் விருப்பும், தீவினையின் பயனாகிய துன்பத்தில் வெறுப்புமின்றி, இன்பதுன்பமிரண்டையுஞ் சமபுத்திபண்ணி சட்டுமிலை கெட்டு வருவதை யனுபவித்தலாம். வேறு சிலர் நான் நீ, அவன், அவள், அது, என்று வேறுபடுத்திக்கூறுவது வெறும் மித்தையென்றும், அந்தப் பிரமமொன்றே எல்லாமாயிருக்கின்றது எனவும் வாயஞானம் பேசி அஞ்சாது தீவினைகளைச் செயது வருகின்றார்கள். இவர்கள் உண்மைஞானநூல்களை ஐயந்திரிபறவுணர்ந்த நல்லாசிரியரிடம் கிரமமாகப் பாடங்கேட்காமல், தான்தோன்றிகளாயப் பிஞ்சிலேபழுத்த போலிஞானிகளாதலால், இவர்களுக்கும், இவர்களுடைய உபதேசத்தைக்கேட்டு அவ்வாறு ஒழுகுபவர்களுக்கும் நிரயத்துன்பம் உண்டாதல் தப்பாது. வேறு சிலர் எல்லாஞ் சிவன்செயல் நமக்கொரு சுதந்திரமுமில்லை: சூத்திரப்பாவை ஆட்டுவோனுடைய எண்ணப்படி ஆடுவதுபோல, நாமும அவர் ஆட்ட ஆடுகின்றேம் என்று சொலலிககொண்டு மனதில் எழுந்தபடி தீவினைகளை அஞ்சாமற் செய்கின்றார்கள், எல்

ளாஞ் சிவன்செயல் என்பதும் எக்கருமத்தையும் அவர் செய்விக்க நாம் செய்கிறோம் என்பதும் உண்மையே. உண்மைஞானிகளெனைவரும் எல்லாஞ் சிவன்செயல் என்றுணர்ந்து தீவினைகளைக் கனவிலும் நினையாதவர்களாய் எல்லாஞ் சிவமயமாக எண்ணி ஒழுகுவார்கள். இன்பதுன்பங்களிரண்டையும் ஈசனருளாகக் கண்டு அநுபவிப்பார்கள். இத்தகைய மெய்ஞ்ஞான ஒழுக்கங்கள் ஒரு சிறிதுமின்றி ஆசை வசப்பட்டுத் தீவினைகளைச் செய்து, துன்பம் வந்தபோது துயரத்திலமிழ்ந்தியும், இன்பம் வந்தபோது மகிழ்ச்சியில் அமிழ்ந்தியும், மலத்தையுண்டு சேற்றிற்கிடந்து புரளும் வராகங்களைப் போல, உலகவாழ்க்கையி லுழன்றுகிடக்கும் எம்போலியர்கள் எல்லாஞ் சிவன்செயலென்று எட்டுணையு மிரக்கமின்றித் தீவினைகளைச் செய்யின் அது எங்ஙனம் சிவன் செயலாகும்? இவர்கள் உண்மையாய்ச் சிவன் செயலாலே எக்கருமங்களும் எய்தற்பாலனவெனச் சமபுத்திபண்ணி மனச்சேட்டையற்று ஒன்றிலும் பற்றற்றிராமல், ஆசைவாய்ப்பட்டுத் தீவினைகளை மீட்டும் பாவிகளாதலினால், இவர்களுக்கும் நிரயத்துன்ப முண்டாமென்று எண்ணம்.

இந்துசாதனம்.

---

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

# மாம்ஸ போஜனக் குறைவும் மரக்கறி ஆகார உயர்வும்.

---

கடவுள் ஸ்வரூபம் கருணை ஸ்வரூபமென்று எல்லாச் சமயத்தவர்களும், எல்லாத் தத்துவவாதிகளும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். கடவுள் நமது தந்தை; கடவுளால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவைகளெல்லாம் நமது சகோதர நிலைமையி லிருக்கின்றன. கடவுளை வழிபடுவது நமது கடமையென்று கடவுளிருப்பது உண்மையென ஒப்புக்கொள்ளும் ஒவ்வொருவரும் கூறுகிறார்கள். நாம் கடவுளை வழிபடுவதால் ஈசுவரராகிய அவருக்கு என்ன களிப்புண்டாகப் போகின்றது? அவரைக் கேவலம் ஸ்தோத்திரப் பிரியரென்று

363



மாத்திரம் கொள்வது அசம்பாவிதமென்று அறிவாளிகள் ஒப்புக்கொள்ளாமலிரார். எல்லாம்வல்ல இறைவனுக்கு, நாம் சுண்டைக்காயவ்வளவு உண்டைச்சாதம் காட்டுவதால் பசிதீருமென்றாவது, கவரிவீசுவதால் காற்றுவருமென்றாவது, கற்பூரம் கொளுத்துவதால் கண்டெரியுமென்றாவது நாம் நினைப்பது நகைக்கத்தக்க காரியமே!

ஆயின், மற்றெதனால் அன்னவனுக்குக் களிப்பையுண்டாக்கலாமென்றால், அவனுடைய புத்திரஸ்தானத்திலிருக்கும் அகில ஜீவஜெந்துக்களிடத்திலும் நாம் அன்பு பாராட்டி, அருளைக்காட்டிக் கருணைவிளக்குவதனாலே தான் அஃது முடியும். கருணை யென்பதைக் காததூரமோட்டி, அன்பென்பதை அறவேயொழித்துக் கொடுமையென்பதையும் கோரமென்பதையுமே உரிமையாய்ப்பூண்டு, நிரபராதிகளான குற்றமற்ற, வலிமையற்ற ஜீவராசிகளைச் சித்திரவதைசெய்து, ஆவியைப்போக்குமுன் ஆயிரக்கணக்கான கொடுமைகளுக் குட்படுத்தி, அவைகளைக்கொன்று அவைகளைத்தின்று ஆனந்தசாகரத்தில் அதிகமாய் முழுகி, ஐயனைப்பூசித்தால், ஐயன் மகிழ்வானா? அத்தகைய பூஜையை ஐயன் ஏற்றுக்கொள்ளவே மாட்டான்! அவ்விதமான பத்தியை ஐயன் அங்கீகரிக்கவேமாட்டான்! அம்மாதிரி தோத்திரங்களால் ஐயன் அகங்களிக்கவே மாட்டான்.' இன்னும் வரும்.

தி. பக்தவத்சலம் பிள்ளை. B. A; M. P. P. I.

---

## சமாச்சாரங்கள்

---

பூவாளூர் சைவசித்தாந்த சங்கம்:—மார்ச்சு௴ 2-3-தேதிகளில், ஸ்ரீமான் • கப்பாக்கம்-சதாசிவ செட்டியாரவர்கள் அக்கிராசனராக வீற்றிருக்கப் பற்பல உபந்நியாசங்கள் பல பல வித்துவ சிகாமணிகள் செய்ய அற்று எட்டாவது ஆண்டு நிறைவிழா கொண்டாடப்பட்டது.

---

தாரமங்கலம் ஸ்ரீ சண்முகானந்த சபை:—மார்ச்சு௴ 15-16-17-௳களில் முதலாவது ஆண்டு நிறைவுகொண்டாட்டம் முதலிரண்டுநாள் ஸ்ரீமான் P. U பொன்னுசாமி நாய்க்கர் அவர்கள் அக்கிராசனத்திலும் மூன்றாம்நாள் ஸ்ரீமான் S நடராச ஐயரவர்கள் அக்கிராசனத்திலும் பல வித்துவான் உபந்நியாசங்கள் செய்ய நிறைவேறின.

---

ஆத்தூர் மெய்கண்டான் கழகம்;—மார்ச்சு௴ 30-31-தேதிகளில் ஸ்ரீ வைகுண்டம் நியாய துரந்தரரும், சிவதேவஸ்தான கமிட்டி மெம்பருமாகிய ஸ்ரீமான்-S. V. பொன்னம்பல முதலியாரவர்கள் அக்கிராசனத்தில் இரண்டாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவாகப் பல பண்டித சிரோமணிகளைக் கொண்டு பல உபந்நியாசங்கள் செய்வித்து நிறைவேறியது.

—:0:—

## சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் 1918ஆ பிப்ரவரி மாதத்தின் வரவு செலவு கணக்கு.

| வரவு. | தொகை. ரூ. | அ | ப | செலவு. | தொகை. ரூ | அ | ப. |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| 1918ஆ ஜனவரிமீ 31உ இருப்பு ... | 195 | 1 | 4 | லிகிதர் சம்பளம் | 20 | 0 | 0 |
| ஆயுள் சமாசிகர் சந்தா ... | 5 | 0 | 0 | காகிதம் | 27 | 12 | 0 |
| சாமாசிகர் வருட சந்தா ... | 29 | 8 | 0 | தபால் செலவு முதலியன ... | 21 | 8 | 9 |
| பழையபிரதிகள் விற்பனை .. | 0 | 4 | 0 | | | | |
| | | | | | 69 | 4 | 9 |
| | | | | பிப்ரவரிமீ 31உ இருப்பு... | *160 | 8 | 7 |
| | | | | * ஆயுள் சமாசிகர் சந்தா ரூபா 580-0-0 | | | |
| ஆக மொத்தம்... | 229 | 13 | 4 | ஆக மொத்தம்... | 229 | 13 | 4 |

K. Subramaniya Pillay, M.A., M.L., M. Kandasawmy Mudaliar, B.A. W. T. Govindaraja Mudaliar,

*Secretary.* *Auditor.* *Treasurer.*